

mere, man har faaet det summet ind i Ørene fra alle Sider Dag efter Dag og Møde efter Møde.

Men de søde Ord, det ærede Medlem havde hørt i Dag fra os, vare dette, at vi kunde tage et beskedent Fremskridt, som var et Fremskridt, selv om det ikke var saa stort, som det burde være, og dette skulde staa i Modsætning til de store Ord, der have lydt fra vor Side tidligere. Jeg vil derom sige, at naar det ærede Medlem har opfattet os saaledes, at vi ikke skulde være rede til at tage Fremskridt ogsaa af forholdsvis beskeden Karakter, naar Mulighed bød sig, uden at man slog af paa andre Punkter, og naar Mulighed for at opnaa noget mere ikke bød sig, saa har han taget fejl. Jeg husker mangfoldige Møder, hvor jeg har været sammen med det ærede Medlem og hans Meningsfæller, og hvor jeg ganske vist har hørt dem gøre denne Opfattelse gældende af den Opposition, som rejstes mod dem den Gang. Jeg har altid protesteret herimod, altid tilbagevist det, og jeg har for min Del altid anerkendt de Fremskridt, man opnaaede, og jeg har altid føjet til, at det ingenlunde var vor Tanke atter og atter at sætte alt paa Spidsen og at sige: Det eller intet i enhver given Situation. Det have vi til enhver Tid sagt. Man har imidlertid fra de Herrers Side søgt overfor Vælgerne at fremstille os som doktrinaere Fantaster eller noget lignende, men det har ikke Rod i Virkeligheden. Det nytter ikke, at de ville digte os om i det smukke Billede, i hvilket de tænke sig os, og slaa løs paa os i den Skikkelse, de ramme os ikke, det er et Fantasifoster af deres egen Hjerne, som ikke staaar i Forbindelse med Virkeligheden, og derfor hjælper det ikke at slaa løs paa det, thi ingen føler sig ramt derved.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Bevægelsesfriheden tør jeg maaske sige, at der er stor Forskel paa vor Villighed til at gaa ind paa den, som den her foreligger, og det, som i sin Tid gennemførtes med Hensyn til den almindelige kommunale Beskatning. Der er en dobbelt Forskel. Der er for det første den, at det, som den Gang indrømmedes fra dette Tings Side, var en Indskrænkning i den Bevægelsesfrihed, Kommunerne hidtil havde haft, en Indskrænkning, der benyttedes som et Mittel til at opnaa mere Valgret. Det var altsaa en Indrømmelse, hvorved Bevægelsesfriheden blev mindre. Derimod er Forholdet denne Gang dette, at Bevægelsesfriheden udvides, idet Københavns Kom-

mune hidtil slet ikke har haft nogen Bevægelsesfrihed. Den Gang gik man altsaa til en Indskrænkning i Bevægelsesfriheden, denne Gang foregaar der en Udvidelse af Bevægelsesfriheden. Dernæst er der den Forskel, at naar vi have kunnet acceptere det nu, er det, fordi det hænger sammen med hele den almindelige kommunale Lovgivning, som een Gang er gennemført, og om hvilken det gælder, at vi acceptere det, saa længe det gælder som Lov, men med den Hensigt at forandre det, naar vi faa Magten. Beklageligvis har dette Ting ikke i Vinter villet følge os i vore Bestræbelser overfor Landstinget for at faa dette ændret, men man har ganske stille ladet det Forslag ligge, som betød et Skridt fremad, en Begyndelse paa dette Omraade, nemlig Udvidelsen af den kommunale Valgret, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa i denne Sammenhæng. Foreløbig er dette Spørgsmaal ikke taget op for de almindelige Kommuners Vedkommende, og saa længe det ikke er Tilfældet, er det naturligt, at Regler, der nogenlunde svare dertil, findes for Københavns Vedkommende. Det have vi kunnet erkende Rimeligheden af.

Saa var der det ærede Medlem fra Assens (Berntsen). Han gentedog i Dag den lille Tale, han holdt forleden om Sparekasseforslaget. Det var formodentlig ligesom en lille Generalprøve paa kommende Valgmøder for det ærede Medlem. Det, det ærede Medlem fremstillede for os, var da dette, at jeg havde været saa forfærdelig villig til at indrømme alt muligt, baade det ene og det andet, hvorimod det ærede Medlem, saavidt jeg forstod ham, vilde have været ganske anderledes tapper og dristig overfor Landstinget, end jeg havde været i Aar. Jeg maa beklage, at denne Tapperhed hos det ærede Medlem ikke viste sig i Fjor. I Fjor kunde det ærede Medlem, hvis han havde forelagt de to Lovforslag tidligere paa Samlingen, og hvis han havde ført dem op i Landstinget med Tinget her bag sig, have ført sin Krig med Landstinget derom og set, hvor meget han den Gang kunde have opnaaet. Det Forslag, som blev Udgangspunktet for det ærede Medlems Lovforslag, er indsendt fra Kommunalbestyrelsen til Indenrigsministeriet allerede i December 1907, og det havde vel ikke været overmenneskeligt, om det var kommet frem saa tidlig paa Samlingen i Fjor og var blevet ført saaledes igennem dette Ting, at man havde haft Mulighed for at føre Sagen igennem overfor Landstinget, hvis man den Gang havde haft Styrke dertil.

Jeg vil gerne røre ved det, som er